

Sygn. akt IV CSK 732/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku A. Ł.
przy uczestnictwie S. M.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w Białymstoku
z dnia 11 lipca 2014 r., sygn. akt II Ca 456/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni A.Ł. skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 11 lipca 2014 r., wydanego w sprawie o podział majątku wspólnego, oparła na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 31 § 2 pkt 1 k.r.o. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wystąpieniem w sprawie „zagadnienia prawnego polegającego na konieczności ustalenia czy wierzytelność powstała w trakcie trwania małżeńskiej wspólności majątkowej w skutek zarządzania wspólnymi środkami pieniężnymi tylko przez jednego małżonka powinna być zaliczona do składników majątku wspólnego małżonków, w sytuacji gdy za kwotę tę zostały zakupione ruchomości służące tylko i wyłącznie do celów prowadzenia działalności gospodarczej, również bez wiedzy i zgody drugiego małżonka, w rezultacie czy małżonek, który nie miał żadnego wpływu na rzeczywisty zarząd wspólnymi pieniędzmi powinien w trakcie podziału majątku wspólnego zainteresowanych ponosić negatywne konsekwencje działań pierwszego małżonka w postaci utraty wartości ruchomości zakupionych przez pierwszego z nich. Czy też wręcz przeciwnie, do wartości podziału majątku winna zostać w takim stanie rzeczy przyjęta wartość wierzytelności, którą małżonek będący wyłącznym dysponentem wspólnych środków pieniężnych przeznaczył na zakup ruchomości służących do prowadzenia tylko i wyłącznie jego działalności gospodarczej pomniejszona o wartość zakupionych ruchomości według stanu na dzień ustania małżeńskiej wspólności majątkowej i wartości na dzień podziału majątku.”

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez stronę odpowiadają

przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżąca nieskutecznie powołała się na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wykazanie jej wymagało sformułowania określonego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym, powołanie przepisów prawa, które stanowiły źródło jego powstania, zaprezentowania argumentacji przekonującej o istnieniu na jego tle rozbieżnych ocen prawnych, a także świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, ponadto wskazanie, dlaczego jest ono istotne (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.).

Przedstawiona przez skarżącą kwestia nie ma cech istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wnioskodawczyni, stawiając pytanie o rozstrzygnięcie kazuistycznie ujętej kwestii, sformułowanej przy uwzględnieniu konkretnych okoliczności sprawy, zmierzała do poddania kontroli Sądu Najwyższego stanowiska Sądu drugiej instancji, a w konsekwencji samego rozstrzygnięcia, nie zaś do wyjaśnienia istotnego, abstrakcyjnego problemu prawnego, który budziłyby poważne wątpliwości wymagające usunięcia w ramach rozpoznania nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna. Uzasadnienie wniosku opartego na tej przesłance skarżąca wadliwie połączyła z uzasadnieniem podstawy skargi, nie przedstawiając wymaganej argumentacji prawnej, która miałaby przekonać, że w sprawie rzeczywiście wystąpiło istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Ponadto, przedstawiona kwestia wykracza poza materię unormowaną w jedynym powołanym w podstawach skargi (wyznaczających, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c., zakres jej rozpoznania) przepisie art. 31 § 2 pkt 1 k.r.o.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.